KORSBLOMMAN.

CHRISTLIG KALENDER
FÖR
1866.

UTGIFVEN
AF
L. S.

MED FYRA PLANCHER.

STOCKHOLM,
HOS A. L. NORMAN.

Blomma, invid korsets stam,
Tala stilla om Guds Lamm,
Hviska om en himmelsk vår,
Som i evig blomning står!

STOCKHOLMS HÖGSKOLAS HUM. BIBL.

Stockholm, tryckt hos A. L. Norman, 1865.

En vigtig lärdom.

Ett gammalt väggur, som mer än femtio år stått på samma plats i ett hem på landet, utan att gifva dess egare anledning att beklaga sig öfver någon oordning, hade tidigt en sommarmorgon, förrän någon i huset ännu var uppe, helt plötsligt stannat. Vid denna oerhörda tilldragelse skiftade den gamla urtaflan färg af förskräckelse, visarne gjorde fåfänga försök att fortsätta sin vandring, hjulen stodo orörliga af häpnad och loden hängde stumma, under det hvar och en af dessa vigtiga delar för det helas bestånd, kände sig färdig att kasta skulden till olyckan på den andre. Omsider beslöt urtaflan hålla en formlig undersökning af saken. Visarne, hjulen, loden betygade enstämmigt sin oskuld. Då förnam man plötsligen ett sakta pickande af pendeln, hvilken talade så:

“Jag erkänner mig såsom den ende skyldige i detta mål, och jag är färdig att till alla parternas lugnande uppgifva orsaken till min förseelse. Sanningen att säga, är jag trött vid att ständigt svänga fram och tillbaka.“ Vid denna förklaring blef det gamla vägguret så utom sig af förtrytelse, att det så när börjat *slå*. “Din lata skälm“, utbrast urtaflan. “Hvad det angår“, återtog pendeln, “så är det lätt för er, fru urtafla, som, enligt hvad alla veta, sätter er så stolt öfver mig, att beskylla andra för lättja, ni som hela dagen icke har annat att göra, än se folk i ansigtet och beskåda hvar och en som går ut eller in. Föreställ er dock, jag ber, att ni vore dömd att likasom jag, hela ert lif igenom sitta instängd i ett mörkt rum och blott gå fram och tillbaka samma väg, dag från dag och år från år.“ — “Å det är väl icke så bedröfligt heller“, invände urtaflan. “Du har ju ett litet fönster på din kammare, på det du må kunna se ut.“ — “Ack“, suckade pendeln, “om jag än har ett litet fönster, får jag dock aldrig tid att se ut. Dessutom är jag nu verkligen trött vid lifvet, och, om ni vill höra mig, vill jag öppet säga hvad som vållat denna olust för mitt kall. Tidigt i morgse kom jag händelsevis att beräkna huru många gånger jag skulle hafva att svänga mig fram och tillbaka blott under de närmast förestående tjugofyra timmarna; och jag undrar just om någon af eder här, kan säga mig huru många gånger det blef.“ Minutvisaren, som var qvick att räkna, svarade ögonblickligt: “*Åttiosextusen fyrahundra gånger.*“ “Alldeles så“, återtog pendeln, “och jag vädjar nu till hvars och ens omdöme, huruvida icke blotta tanken härpå kunde vara tillräcklig att uttrötta en stackare. När jag sedan började multiplicera de tjugofyra timmarna med månader och år, då må ingen undra om jag helt och hållet förlorade modet, och efter en stunds funderingar hit och dit tänkte: jag vill stanna.“

Urtaflan kunde knappt behålla fattningen under detta tal, efter några ögonblicks tystnad, återtog hon dock med sin vanliga högtidlighet.

“Min käre herr pendel, jag är verkligen förvånad att finna det en så nyttig och idog person kunnat gifva vika för en sådan frestelse. Jag medgifver visserligen, att du har ganska mycket att göra, men så hafva vi ju alla hvar på sin plats; och fastän *tanken* på det ständiga arbetet är så förlamande, säg, är väl sjelfva *arbetet* det också? Vill du icke vara god till belysande häraf, svänga dig sex gånger fram och tillbaka inom din vanliga bana“? Pendeln samtyckte och åter hördes dess “tick tack“ sex gånger. “Välan“, fortsatte urtaflan, “var denna rörelse mycket tröttande“? “Nej, icke det minsta“, svarade pendeln; “men det är ej heller öfver *sex* gånger jag beklagar mig, icke ens öfver *sextio*, utan öfver *millioner*.“ “Godt“, återtog urtaflan, “besinna då blott, att fastän du kan i ett ögonblick *tänka* dig de millioner hvarf du har att gå fram och tillbaka, fordras likväl endast *ett hvarf i sender* af dig, och att huru ofta du än må hafva att gå samma väg fram och åter, skall du dock alltid hafva ett ögonblick för hvarje gång.“

“Den betraktelsen öfverbevisar mig fullkomligt om min dårskap“, svarade pendeln eftersinnande. “Då hoppas jag ock“, tillade urtaflan, “att vi genast skola återgå till vårt kall. Husfolket ligger till middagen om vi stå här sysslolösa.“

I detsamma började loden, som väl aldrig fått beskyllningen att vara *för lätta* af sig, att använda allt sitt inflytande för att få pendeln åstad, och så började hjulen vända sig, visarne att ila framåt och pendeln att sjunga sitt ”tick tack” lika ljudligt som någonsin. Snart föll en stråle af den uppgående solen in genom fönstret och upplyste det gamla väggnret, hvilket åter stod der så fredligt och stilla, som om ingenting hade förefallit.

När husbonden om morgonen kom in till frukosten, yttrade han, i det han kastade en blick på den gamla klockan, att hans fickur under natten dragit sig en half timma.

Må vi lära något af denna gamla historia.

Vid blicken på en kommande tid och alla de svårigheter den kan medföra, frestas vi stundom att gifva oss utöfver. Då är det ofta icke så mycket tanken på hvarje särskild svårighet, som oroar oss, utan snarare hela denna massa af bekymmer, arbete, möda, eller lidande och frestelser, hvilka vi i föreställningen se resa sig omkring oss. “Huru skall jag komma igenom alla dessa svårigheter“, heter det då. “Huru skall jag bestå i alla dessa strider? Huru härda ut i allt detta arbete? Vi förgäta trösten af det ljufliga löftet: “Som din dag är, så skall din kraft vara.“ Vi sörja för morgondagen, innan morgondagen är kommen. Och likväl har Herren Jesus sjelf sagt: “Det är nog att hvar dag hafver sin egen plåga.“ O, huru dåraktigt att vilja tillägga det närvarande ögonblicket det tillkommandes tyngd! Vi skola icke hafva mer än en dag, en timma, en stund i sender att genomgå och för hvarje dag ny nåd, ny kraft, ny hjelp.

En dag, ett ögonblick i sender,
Hvad tröst ehvad som kommer på!
Allt hvilar uti Herrens händer,
Hvi skulle jag väl ängslas då?
Han, som har mer än modershjerta,
Han gifver ju åt hvarje dag
Dess lilla del af fröjd och smärta,
Af möda eller af behag.

Sjelf är Han alla dagar nära
Med nåd för hvarje särskild tid,
Hvar dags bekymmer vill Han bära,
Och hjelpa i hvar särskild strid.
Ty att sitt arma barn försvara
Den bördan har Han lagt på sig,
Men, »som din dag, din kraft skall vara»,
Det löftet har Han gifvit mig!

Lär mig då hvila tyst och stilla
Vid Dina löften, Herre kär,
Och ej den dyra tröst förspilla
Som Du åt mig förvarat der!
Ehvad mig under året händer,
Lär mig att taga af Din hand
En dag, ett ögonblick i sender,
Tills snart jag nått ditt goda land